

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΒΕΤΗ ΑΓΑΡΟΝΙΑΝ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

(Χλωμός ο κύκνος τότε στήθιβερη φωλίτσα του ἀρχισε τὴν πένθιμη μελωδία τοῦ θανάτου)

Την «Αρμενική φιλοσοφία» την δηγούσσων είναι λέξη σχεδόν. «Αρμενική γηώτα και πουλιά» έλαξτα, τούτο τέσσερα μάνον, έχουν μεταφραστεί στην «Ελληνική». Κι ώστε οι «Αρμενοί» έχουν δεύτερη φύλο φιλοσοφία. Είναι λότος ποδοκίνας της δεύτερης ουμαρίδας και ταλαιπωρίας με φάρ. Σήμερα έχει λάβει μας. Το «Μουρνούτσι» είναι εύποντόγεννο γιατί η μπορεθήνατα σε αρχαρίων διηγημάτων, διότι προσέκει μεταφράσιτον διάλογον την κ. Κοκκινί. Αρχίζουμε με τον «Πλειστον» των «Αγαρούν»; Είναι δημήτριος μαθητευματικό, γεγάδι από την άνατροχία και τη φύκη των δανείων.

Έκείνη την ήμέρα τρομακτικά πράγματα είχαν συμβεί στο χωριό. Μέρα μετρητών αποκομιδής τό χωριό, άποκομιδή με μάς και μάς την πάντα. Ζύγισε ή νόχια σποτείν. Γιατί είναι πάντα έτοι σοτείν νές ή νόχιες που διαδέχονται τα μεγάλα καιρογήματα... Κι' αιώνας πουιμανείς η φύσης δεν είναι τιστή, άναστητή δύναμης, αιώνια αθηματική, τρυφερή μπέτρα για λίπον - παρ' ότι και καλύπτει και με καιρούς. Δινοτιγμένη μπέτρα που τερέπεται για τα καιρογήματα των παιδιών της και με τικνό πέπλο κρύβε τη φωσείν ελάχιστα τους. Κάθε φορά που νέα καιρογήματα μαλλινήσει τη γη, γάζιές φοριά που ίδη κάπιο γίνεται νέα αδειά, ή άμιση φυτέα, για σέρνει μέσεως από ταύτιο της το πικρό πέπλο του σοτείν, για να μην την ίδη ο ώμος της σέβει πέπλο της κάτινα. Οι αλόνες περγούν κατ' απούς ζέρει ως πότε σε κάπιο ύδα ταρατσαθή αωτή ή καταστασις;

Σύμερα δο τοπάδι είνε ξεποτικά πυρών. Άπαντα όλων τη βασανιστικήν έρημοις βασιλεύει η καεγάλη πιστού. Αντή ζέρει τα μιστικά των καταπληκτικών συμβάνων, αλλά για ποινή και γιατί τα φιλάγει είναι ανώνυτο. Αυτή πλέον ειναι σημασία σωτής με τό Χρόνο και στην σήν αιώνοτητα. Πόσα τέτοια συμβάντα πέφασαν εποι ζάπτη από τον ούρανό μας;

Πάνω ἀπὸ τὸ καθέδρης ή εμεγάλη σιωπή χ' ἐφευρε μαζί της τὴν ἐδικώσια ποιητική την.
Καὶ πάνω ἀπὸ αὐτῆς,
στὴ μάρνη ἔκπτωται τὸν
օφεόνων, ἀγρεβοστάσει
ἀράτη, μὲ τὴν κύρια,
φοερεῖ μωσικότητά
της, ἡ πνοή τοι θα-
νάτου. Τὰ καυκω-
γήματα εἰνὲ ἔργα
τῶν κεριῶν τῶν ἀν-
θρώπων. 'Οι οἰδα-
κοὶ καὶ ή γῆ εἶναι μον-

τοι, τα οπίνη για την ποντική καλλιέργεια συναντάται σε πολλές περιοχές της χώρας.
"Η ἐρήμωσις είνε μετέφεδα της φρίκης και του θανάτου. Πειραιώς ζωτικότελον πλάσμα δεν φύσισκε το Χάρο;

Ελύ' ἔρημο ιούτον καὶ σκοτειναπαντέο τὸ χωριό. Κανενας θρόβισε
δὲν ἀκούγεται. Ν' ἀντηγονος τοιλάζονται ένας ήχος, ένας καὶ μοναχός,
Ν' ἀντηγονες μά φωνή! Τις ομιλας έχει από ποιον θέραξαν. Φτερού-
νει να μετοισάσῃ την κράδα τοῦ τάφου ποιονθάλενει στὸ σοτάδιον.
Τότε η καυδίνη μά θα σπαράξῃ, δεν θὰ πονή ή ψυχή, τὸ σοτάδιον
δέν θὰ πεξεί ξεπαρέσσει.

Μάτα πούν μπροσεί νά προέρχεται η φρονή; "Υπάρχει τάχα στη χωριό έπω το κ' ένα ζωντανά πλάσμα; Πούδε ξέρεις ίσως και νά γίνεται πάροχη... Πώς θυμούς ως άφορη φωνή; "Οταν ένα ζωντανό πλάσμα μείνη μοναχό μέσα στο γεννιό δύνατο, πεθάνεις κι' αιδή οπαντό το τούμπανό σου" Ανάμεσα στό δικριό σκοτώνει τότε μονάχα άφεντα το ζωντανό πλάσμα, διαφορετικά δὲν τοι μονάχη, δην είλεται ν' άκουσται άλλην δύναμα, διαφορετικά δὲν τοι μην να φωνάξει. Γιατί είνε πώ φοβερό κι' αιτ' το δύνατο τού τηντήρη ζήση μέσα σε ωά φοβερή έργιαν μιά φονιά καί ωά μείνη μοναχή, χωρίς μάταντοσι!..."

Τσιμωνδιά! Τὸ χροὶδι σπατάλει. Σκύλλος δὲν γαγίζει, γάτα δὲν νιωθήσει, πόρτα δὲν τρίζει, ἀνθυπότος δὲν βῆχει, μωφὸς δὲν φωνέψει, δὲν ἀντράχον περατησίεις. "Ολοὶ τάχα κοιμῶνται; 'Αλλὰ εγώ οὐδὲ κοιμησχένο δὲν νευρώνεται ἔτσι. Τί θντος είνε αὐτός; . . .

Μέσα στο σχοτάδι τίποτε δὲν μπορεῖ να διασκύνη κανείς, τίποτε δὲν φαίνεται. Παντοί ήσχιγκά χ' ερήμωντος. Τόδε αναντικάτικό άρρενα φωνή αγάμη τη συνηθισμένη του άφροντισά, πρωκόντως κάποια μοιρωδότησα, κάποια γλώσσα συγανό, σαν φωνήσιμα πενεμάτων. Σξέρει κι' αντὸ τὸ μωσικὸ ποὺ κρύβεται κάποιο δέ τ' αὐτῇ τη αισιοή, κάπι μάλιστα δηγιέταις, άλλα τη γλώσσα του μονάχα τ' απότιγμα τῶν καταλαβαίνοντον.

Νά, έπι τέλους, αντίχησε μά φωνή. "Ενας πετεύοντας λάι-
ηςος. Πώος δεν ήξερε αυτόν τον πετεύοντα; Είνε ό, πετεύοντας
του Μελί. Μεγάλος, με κατακόκκινα φτερά και λαυρίτη
ράσσαντη σώμα. Είνες δε όμωσορτερος και διό πολ γανγάτζης
άδ' θλούς τοις πετεύοντας του χωριών. Αντός φωνάλιες πρό-
τος διάθλους στο χωριό. Τέσσος πετεύοντας είνε. Και σημε-
ιώς, ως τη συνήθειά του, πρότος λάλησε. 'Η φωνή του
βγήσε από τη μάρδαρα του Μελί, χάρης απάνω ίπτο τό

«αιμασμένο» χωρὶς καὶ ξεψύχησε στὸ σκοτεινὸν δάστημα. Καὶ πάλι γίνεται σιωπὴ, ποὺ τώρα είνει πιὸ φωβερή, γιατὶ διατερὲ ἀτ' αὐτῇ τῇ φωνῇ δὲν ἀξούθισταν ἄλλες. Τάχει σ' αὐτὸν τὸ χωρὶς ἔνας μονάχα πετεινὸς ὑπάρχει, ἵνα μονάχα ζοντανὸν πλάσμα;

Τό αιμορο ποινή τρώασε μὲ τὴ σποτῆ π' ἀπλῶνται γύρω. Λέν
ἔχει μεγάλο δημητικό, ἀλλὰ τὸ έντοπο τὸ ἔκανε νὰ μακέψῃ
ἀνηρίσουντες συμφροές. Ἡεξε ποιή κατά πώς θέτεσαι ἀτ' αὐτὸν λε-
λοῦσα πάντα ὃ πετενίνος τὸν γείτονα, πρόμα τοῦ τὸν ἔχουν αὐτὸν
μηνέ πετεβολάκι καὶ νὰ φωνάξῃ ποὺ δηνατά, ποὺ ἡγούρα. Σήμερα δ-
μος δὲν ἀσύστοτε ἡ φωνή τοῦ ἀντατάσου. Τί συμβαίνει τάχι; Η
πορεία τοῦ πετενίνος δὲν βάσταζε πολὺ. Ξένωσατα μάλιστα καὶ μὲ
κατήλιδού διαθέστη δούσαμε νὰ χατέψηρη τὴν πολύσυγχρηματεν τὸν γυναικα,
τὴ μαρονό πότα, ποὺ πάνει πάντα τὴν ίδια θέση στὸ ζύλο δέξιν τοῦ
καὶ μὲ υπερηφάνεια δέχεται, κοντά τὸ γιλοχογάμια, τὰ ζώδια τοῦ
ἄνδρος της.

Μά μολις ἀπίλωσε τὸ ἀμφίροφ γέτερο καὶ τὸ φάνιφος του, σταύρι-
της μὲν φρυγίην· Η διτανῶν θέσιν ἡμέν ταν ἀδεια. Η φιλενάδα του ἐγέ-
νεται ἄφαντην. Θύμικέντοι καὶ θυμωκόντοις γύρισε στην ἀμφίροφ γιλε-
νάδα του, ἀλλὰ καὶ αὐτής η θέσις ἦταν ἀδεια. Εργάζεται καὶ πιστωθ-
άπτικόντοις ὅληγρα. Σπάνι ποτε καὶ αὐτῆς ὁ ἀντίλαστος του πιστωτός,
στὴ γειτονικὴν αὐλὴν: 'Ανατίναξε τότε τὸ γέτερον καὶ φάνιφές δι-
αγόντα. Μέσα στην αὐλὴν της αρχαίας οἰκίας της οικογένειας της ήταν
τοπική η ζωή της πατρικής πόλης της.

νατά. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντίχησε πάλι στὸ σωτεινὸ διάστημα καὶ ζειρώχησε μαζού - μαζούνα, μοναχική καὶ χωρίς ἀπάντησι.

Ο πετενός περι-
μενες. "Ηέσης πώς,
υπέρευ από τὸ δεύ-
τερο λάλημά του,
δηνογε μὲ ταξίμο
ή πόρτα τῆς μάν-
δρας και θάμπαιε ὁ βοσκός μὲ τὸ
πανέρι στὸ χέρι. Σοπίσω τὸν ἀ-
κολούθωσαν τὰ ζωνὴ μὲ μονασθή-
τα κι' ὅλη ἡ αὐλὴ θ' ἀναστατωνό-
ταν, γατιὶ ὥστα αὐτῇ εἶνε ἡ ὄντα
τρόπει.

πεγάλη φρονή, πών μπορούσε νά ευτυχία δύο το χωριό κ' όμως ή πότε δέν έτρεξε, δε βοσκός δέν μπήκε, τά ζενά δέν κοινιθμένα, στό αναδόρ βασιλεύειν μά παράξενη σωτήρ. Τι συνέθη: Τό μωαλ τοδ που-λιν δέν είλεψε τή δύναμι νά τό καταλάβη. Κι' όμως άφησε νά φο-βάται. Αντή νά έργησε καί η σωτήρ τό τρομάζουν. έντιντοτο τον τό λέει πώς κάτι καθει συνέβησε, πώς δέν πρηπούσσεν τάξις τού κό-σμου καταργήθηκε, και ξαφόνει καταλυτιμένος στή θέση του...

Ἐργασίας θωτού ή δώρα νά λαλήσῃ και γιά τριτή φορά. Τό γοινό
διάρχεις σηγά - σιγά νά σπρωκνεται με τό τρίτο λάλιμα του. Τίναψε
λιποτν τύ φτερού του, σίρκωσε τό λαμπτό του, τόν τέντυσε και φράνε
με έδη τή δίναμο του. Λάλησε και πέριμενε. Τώρα πρέπει νά ξυ-
πνησθή σε παταξ και νά βγη με το γλυκοχάραμα ψιθυρίζοντας προ-
σενχές. 'Ο πετεινής άκουγε τή μεγάλη διφνύλλη πόρτα πάντα ανορε-
κάθε προτί τέων σώρα. Τό τριζέμι τή έπανταν ώτη της καμπούελλας τον
Μελί. Σε λιγάκια άκουγόταν ό λήξος τής καμπάνας τής έκκλησας
τού χωρού, πού τόν έπαιρνε στά φτερά του ό πρωινος ζέρνωρς και
τόν σπάρταγε άπάνω άπτο το κοιμισμένο χωριό, σαν εινώνυμο τού ου-
σανον. Ο λήξος αντίς έντυνονδε βλους τούς κοράπιές. Οι γέρει με κα-
σαμονιράτη ψιθυρίζουν προσενχές, ή γονές σε κάθε χειτό τής καμπά-
νας σταφούνταν και πήγαιναν στην πράσισμα στον μισοτορ-
τεινούς δόδιμους, τραβάντας για τήν έκκλησα. Στά σπίτια άγριες ή

ζων και η ζάντησις. "Ομως σήμερα δὲν ἔτοιξε η πόρτα τοῦ παταί, δὲν ἀντίκησον ή καμπάνα. Ποιὸν εἶνε ὁ παταί; γιατὶ συναπέινε η καμπάνα τι συνέβη; Οὗτος αὐτὸς μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃ ὅτι πετενίδης, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτο τοῦ τρόμου ξανάρχειε νὰ γεννιέται μέσα του. Τρομαγμένης, ἀφούς τὴν γνωστὴν ἀδιάβροτην. "Ηταν ἡ δῆμα τόρος ποὺ ὁ βουσώς έγινενται λό κοπάδι του στὸν κάπιτο. Οἱ πένθιμοι ήγον τῆς φλογέρων του μὲ τὰ κρέμα, κλαυδίκια πασκιάσματα, αντηργούσαν κοντύ στὸ χωριό. "Υπερα... σιγά- σιγά, ἀποκαυσούνταν μὲ τὸ κοπάδι του στὰ λειβαδία ήττα στὰ βουνά. Ἀλογούνταν σιγχόνοντας τὸ τραγουδίον τῶν βουσών, τὸ τοξεύονταν ἀλετρών και τῶν κάροφων, τὸ μονήργασμα τῶν ζώων. "Υπερ' ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν ἀνάπτωσιν, τὸ χωριό ζωεῖεν, κασμούρισταν και ἐποιεύμασταν γιὰ τὴν καθημερινὴν δούλευσην. Ὁ πετενίδης φωνάζει πάντα, ἀλλὰ τὸν κάποιον... Δὲν ἀκούεται οὐτέ φλογέρα, οὐτέ βουσώς, οὔτε κοπάδι. Οι βουσοί σήμερα δὲν τραγουδούσσαν, τ' ἀλέτρια δὲν σά-

λεψαν, τὰ κάρδια δὲν ἔτριξαν. 'Ολόγωνα βιαστείνει σιωπή.

'Απέλαυνένος ὁ πετενός σύντασε. Θά ἤθελε τώρα νά κατεβή ἀπό τὸ ξένο, μά φοβοταν. Ποῦν νά κατεβή μέσα σὲ τέτοια ήσυχη, σ' αὐτὴ τῇ φοβερή ἡσημαύ; Εἰνε πάντα ζωντανό καὶ ξητᾶ τῇ ζωή. Νῦ ξημέρωνε τούλαχιστο γρήγορα, νιᾶζεται τούλαχιστο κάτι τὸ δυντυγόνο ποιῆ! 'Αλλά σήμερα ἀγόριστον να ξημερώσῃ καὶ τὸ σκοτάδι σαν νῦ μήνη θήθελε νά φύγη, νά ἔξαρισθι. 'Ο πετενός τὰ σκέφτεται ὅταν τὰ παράξενα ποράγματα, δόσι μπορεῖ να σκεφθῇ ἔνα ποταμό, μά προκειται γιά ξητήματα δυσκολού γιά τὸ ἀξιολύτητο μωλό του καὶ δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ τὶ ἔτασθε τὸ χωριό. Ποῦν εἶνε η φιλονέδετος του; Γιατί εἶνε μονάχος; Γιατί δὲν βγήκε ὁ πατούς; Γιατί δὲν τυπούσε η καρπάνη τῆς ἐκκλησίας; Ποῦν εἶνε ὁ βοσκός με τὸ κοπάδι; Πούδε τοὺς πήρε, πούδε τοὺς λήστεψε; Γιατί δὲν τραγουδῶντι οἱ βοσκοί; Ποῦδε ἔτσι ἄχαρα τοὺς ἀνάγκαστους γύνι σωπάσουν; Νῦ κομοῦνταν ἄφαγε μόνο ἀκόμα; Τί μαρφός εἶνε αὐτὸς ὁ σημερνός ἔπος; Τὸ ἄμωμο πονιά παραξενεύεται καὶ φοβάται...

Πούδε τὸν ἄφρος ζωντανά αὐτὸν μονάχο μέσα σ' αὐτή την πομπήν ἔχουμενοι; Μέσα στὸν γενικά αὐτή νέκρωσι τὰ χρειάζεται πειά; Φώναξε λοιτόν, δυστυχισμένο πούδε, φώναξε! Θά φθάσῃ ἀργά την φωνή σου ὃν τὸν οὐρανόν... Καὶ δὲν πετενός φωνάξει, φωνάξει λόλασσο...

Ποιὸν ὄμως θὰ ξυπνήσῃ; Γύρως ἀπίλωνται βαρύς, αἰώνιος δὲ πνοής. Καὶ ὄμως ἀδιάβατα φωνάζει ἀπό τὸ ψῆφο του ζύλου τὸ πετενός, φωνάζει μὲ δῆλη του τὸ δάναμο, φωνάζει δυνατά δόσι μπορεῖ. Τούλαχιστον ἔτσι τοῦ φωνάζεται, πάσι φωνάζει δυνατά, γιατὶ πραγματικά η φωνή του βγαίνει ἀπό τὸ λαρυγγό του ἐλευθερία, ἀπό την κλαψάρωση. Δὲν τινάξει πειά τὰ φτερά του, δὲν είνε γενάτος περοφάνεια γιά την ἡροϊκή φωνή του. Ή μοναξιά καὶ η οιωτή τὸν τσικλασμόν. Φώναξε καὶ ζάρωνε, καμήλωνε τὸ κεφάλι, σάν νάβαζε κακό στὸ νοῦ του.

Ἐξαφανίσαντας περοπατήσαν πέτρα μανδρό. Τέλος πάντων δὲν είνε μοναχός. Κάποιος μπήκε. 'Ο πετενός πήρε τὸ θάρρος, διαντάξει αὐτή τη φωνή του καὶ φώναξε ὅπος τὶς περασμένες καλές μέρες. Φώναξε καὶ πέταξε ἀπ' τὸ ξύλο. Διάλειπε μάλιστα στὸ μισοσκόταδο, κρύα, φιλογερά, προμερά μάτια.

'Ο πετενός τη είδε. Νά κατάλαβε ἄφαγε τὶ ἐστιμαναν ἐκεῖνα τὰ μάτια; Θά τὸ κατάλαβε γιατὶ ξέπεινε ένα κίνημα νότης πετάηη πάλι στὸ ξύλο. Μά τοι πάνω... Τὰ δύο μάτια ζύγων, μά δεσμού περιφύλακος τοῦ ποιά καὶ μάλις πορφύρας ν' ἄφησε μά θλεβογή, πατερνή κοραγή, νούσωντας τὸ κρύο μαζαριά στὸ λαμάδι του...

Τετέλεστο!... Στὸ χωριό δὲν ξεινεί πειά κανένας, δὲν είναι τίποτε...

Πέιρους δὲν ἔχθρος, πέραστο ὁ μακελάρης, καὶ τὸ ἀφάνιστε...
(Μετάφρ. Κ. Σ. Κοκολή). ΛΑΒΕΤΗΣ ΑΓΑΡΟΝΙΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΠΑΡΟΝ

Ένεας ἀπὸ τὸν διασημότερον ἥθοποιον τὸν δεκάτον δύοδύον αἰώνων ξένηρξε καὶ οἱ Μιχαήλ. Μπαρόνιον ἢ Μπαρόν. 'Ο πατέρας του Μπαρόν ήταν ἐπόπης διάσημος ἥθοποιός καὶ γήρατος οὗτος ήταν μάλιστας ἐδώ. Τὸ στάδιο του ὁ Μπαρόν τὸ εἶχε ἀρχίσει δὲν ἔμπορος στην Ἰησούσιντον. Κάποτε δύος ὄμως ἔτυχε νά πάι στην παράστασα ἐνός περιουδεύοντος θάσου. Κι ἀπό τὴν ἡμέρα αὐτήν ἔννοισε μιά τόση δυνατή κλίση πρὸς τὸ θέατρο, πότε ἐγκατέλευτες ἀμέσως τὸ θεάτρο. Ἀφοτού κατέβησε ποὺ τοὺς ἀταργήτηκε τοὺς Κερδόνο Ερού καὶ καταφύγησε. ἔπειτα ἀφετές παρακλήσεις καὶ ίκεσίες νά ποσοῦηρθεῖ δέσμος... κομπάρους στὸν περιουδεύοντα αὐτὸν θάσον. Ένα θάσο πλανώδιον ἥθοποιον, ένα θάσο φωτικόν καὶ πενασμένον!...

Όπως ἀπέδειχθη ὄμως οὗ τὸν θάτερον. Δὲν ἤγνοε ν' ἀνάδειχθη καὶ ὅποιο κομπάρος νά γίνη προταγονιστή του θάσου. Τοὺς οὖλους ποὺ ἀπέδειχτο, τοὺς ἐνάρκιονες μὲ ἔξωστης δόναις. Διατυγχῶς ὄμως η ζωή του, ή καλλιτεχνική του δοράσις ἦπηρξε σύντομος. Πέθανε πρόφορα καὶ δένατος του ήταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης του ποὺς τὴν τέγην. Μιά μέρα, ἐνός ἀπέδειχτο τὸν γέροντα Δόν Διέργο τοῦ Ξέντε, τοῦ Κορηνῆλου, θέλοντας νά δώσῃ ἀκόμη μεγαλείτερη φωνοτήτηα στὸ πάζιον του, ὅφτος τοῦ σπαθί του πάνει ἀπό τὰ τρέμοντα χέρια του.

Τὸ σπαθί, πέφτοντας, τὸν ἐπλήνησε ἐλαφριά στὸ πόδι. Καὶ τὴν ἀρχή μέν, ή πληγή αὐτὴ δὲν φανόταν νά είνε διδόλον ἐπικίνδυνον. 'Υστερὸς ἀπό λίγες μέρες δύομας ή πληγή ἐγνωγραΐσατο! Οι γιατροί ἀνεκούνωσαν τότε στὸν γέροντα ἥθοποιον δὲν μόνον ἔτι δεχόταν νά τοῦ γίνη ἐγχέιρος καὶ νῦ τοῦ κατή τὸ πόδι, ὑπήρχε ἐπίτης νά σωθῇ. 'Ο Μπαρόν, δταν τὸ δικουστέ αὐτό, ἔγινε ἔξο φρενόν.

— 'Αδηνάτον! είτε στοὺς γιατρούς του. 'Ενας βιαστείνει τοῦ θέατρου σαν καὶ μένα, δὲν είνε δυνατὸν νά ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ με ἔμιλον πόδι... Θά σφινχτή, θά γιουχάστηται καὶ διδώσας!...

Κατόπιν τῆς ἐπιμόνου αὐτῆς ἀφνήσεως του, κανένας γιατρὸς δὲν ἐτούμοτε νά ἐπέμβει χειρουργικῶς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ήταν νά πενάνε ὁ Μπαρόν ἀπό γενική δηλητηρίασι τοῦ αὔματος στὰ 1855.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΠΑΡΑΞΕΝΑ, ΠΑΡΑΔΟΞΑ

· Ο γάμος τῶν νεκρῶν.

Ἐναὶ ἀπὸ τὰ περιεργότερα ἔδιμα τῶν Κινέζων είνε καὶ τὸ τοῦ γάμου τῶν νεκρῶν. 'Οταν δηλαδὴ ἀποθάνῃ ἔνας νέος, οἱ γονεῖς του γιὰ τὸν ἀπαλλάξον ἀπὸ τὴν αἰώνια τιμωρία τοῦ ἀγάμου βίου, φυτίζουν ἑστο καὶ μετὰ θάνατον, νά τὸν ζευγάρωσουν!...

Κάποιος περιηργητής ἀναφέρει σχετικῶς τὸ ἔξιτο: Σ' ἔνα χωρίῳ τῆς Ἐαργαζίας Σαντούργι μά τικουλά κήρια ἔχασε τὸ γνοῦ της, μᾶλις δεκαετοσμών εἴην τηνά πάνταγρή γιατὶ τῆς είχε πεδίνει ἀντίτοπος. Μερικοὶ μάλιστα πεντεποτοί γειτονες της τηνέπλροφασθείσαν δητὶ πόλη τόλια.σαν τηνά πόλης Σαντράγις ἴπηρξε κάποια οἰκογένεια, ποὺ είχε καρού καὶ αὐτὴ πρὸ δύλιον καρούση τηνέπιστος μὲ τὴν ἐλόγη οἰκογένεια μέσην εἴησαν ν' ἀιστραγματευσεῖσι τοῦ γάμου τῶν νεκρῶν. Σὲ λιγὸ ωράση καὶ ημέρα τῆς γαμήλιου τελετῆς, πρέπει τηνέπιστος τηνέπιστος οὐτεπέστησε περιεργείας καὶ μουσικής ἀπό την πόλη τοῦ ζωντανοῦ. Τὸ φέρετρο της νεκρῆς ἔστησε ἀπὸ τὸν οἰκογενειακό τάφο καὶ μὲ μουσικής καὶ συνοδίας μετεφέρει στὸν τάφο τοῦ νεόντος διπλάσια καὶ τοὺς ζωντανούς!...

Τὸ μεταλλάκι καὶ τὸ μεταλλάλεις

Καθὼς πληροφορούσθε απὸ τὰ τέσσαρα περιοδικά μιὰ μεγάλη ἐκτασις μεταλλάλεων γάλικον στὴ Βόρειο Αμερική, ἀπὸ τὴν δύοις οἱ μετοχοὶ ἔξερθισαν σὲ διάστημα δύλιον ἐτῶν πολλά ἐκπατωμάτων δούλωιών, ανεκαλύψηθη ἀπὸ οὐρανούς μέσην πολλάριαν ή διατραγματευσεῖσι τοῦ γάμου τῶν νεκρῶν διπλάσιαν. Μερικάρι οὐτεπέστησε περιεργείας συνήθης: Στὰ 1855 κάποιος ἔστησε τηνέπιστης, μάλιστα προεντητής καὶ καρούσης ἀπότελεομα διά την μέρη δοῦλου θετείσθε οὐτεπέστησε περιεργείας καὶ ποιητής ποιητής περιεργείας. Τὴν ἄλλη μέρη πῆρε ἀπ' ἑκεῖ κάποιον κριτικό τηνέπιστης. Στὸ δύομα θερήμαναν ἔνα γηραέλιο καὶ αδύνατο μοιλάρι, στὸ δύοτού λιθοτροπῶν τὰς ἀποσκευές καὶ συνέχισαν τὴν πορεία τους. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἔδεσαν τὸ ζωντανό ἀπό ένα δέντρο τὸ ζωντανό ἀπό ένα δέντρο τὸ ζωντανόν τηνέπιστης. Τὸ μουλάρι επειδή ἐνοχλεῖτο ἀπὸ τὴν κονιόντων, κλωτσούσε δισφράζ. Σὲ μᾶ στηγή μάλιστα κτύπησε τόσο δυνατό τὸ πόδι του στὴ γῆ, δῆστε ἀποτέλουσαν σπινθήρες καὶ πλισάρουσαν παρεπήρησης στὸ μέρος ἔξενο μάλιστατή πλεύσα καλλονή. Μετά τὴν άφοροττη τοῦ μεταλλάλου, γιατὶ ὁ νοικοκύρης τοῦ ζωντού έσητοστος τὸ τρίτο τῆς ιδιοτήτων. Τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ δικού του κατέβινεν οἱ δικτιδικοί πρόσωποι πρὸς λίστην τῆς διαρροῆς των ἀνεγνωρισθεῖσαν δικαίωμά του καὶ κριτικής του.

Πρωτέστυπη ἐκδίκησις.

Σὲ μᾶ Γερμανική πόλη κάποιος κομφενόνεος ἔσεδυσθη κατά τὸν ἀπόλονθο τρόπο τὸ φαρτή του, ὁ δόπιος τοῦ κάλαυσε ποὺ στὸ φάρων ἔνα κανονιόγιο κωστοῦν. Φόρεσε δηλαδὴ τὴν κακοφαμένα φοδζά καὶ κρέμασε πίσω στὴ φάρη τοῦ τὴν έξιτης ἐπιγραφή: «Ἄλτη ἡ ἐλεινή φροσειά προσέρχεται ἀπὸ τὸ έπιτοφοφατικὸν κατάστημα τοῦ κ. Ν. Ν.»...

Αρχισε λοιπὸν νά περιφέρεται τὰ κυριωτέρα κέντρα τῆς πόλεως προκαλῶντας τὴ γενική περιέργεια καὶ εὐθύμια. Ο ράφτης του φυσικά ἐτρωκματίθη ἀπὸ ἀναγκάστηκε νά τὸν διαρροής των ἀποτέλεμά τηνέπιστηση τοῦ καταστήματός του.

Τὰ αὐγά τοῦ Μπόρκου

Γιά τὸ διάσημο ταχιδακτύονργό Μπόρκο πιηγούντα μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἔξιτο ἀπότιστο: Μιὰ φορά καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ Αλγερίου, σταμάτησε μετρός σ' ἔναν 'Αραβα, ποὺ καθόταν σταυροπόδι καὶ πούλοισε αὐγά.

— Πόσο ποιας τ' αὐγά; τὸν φωτήρες.

— Μιὰ πεντάρα τὸ ένα, τοῦ ἀπάντησης ἐκείνου.

— Πολλά φτηνά τὰ δίνεις, μιτάρματα, γιατὶ σήμεροι τ' αὐγάνησαν μεγαλείτερη ἀξία, είτε δὲ Μπόρκο.

Ταυτοχρόνως ἀγόρασε δύο αὐγά στὸ πενταπλάσιο τῆς πόλης τους καὶ σπάζοντάς τα μπροστά στὸν πωλητή, ὁ δόπιος τὸν περιέπιασε γιατὶ τὴν ἀνορούσι τοῦ, ἔγγαλε ἀπὸ μέσην λίρες. Ο πωλητής βλέποντας αὐτὸν τὸ ἐκπληκτικό γεγονός ἔστασε μάλιστας ὅλα τ' αὐγά του, χροίς, ἔννοειται, νά βρῃ τίτανα μέσα. Τὸ ίδιο ἔπαθαν καὶ οἱ λοιποί 'Αραβα, οἱ διποί πουλούσαν αὐγά καὶ οἱ διποί διπευσαν νά τὰ σπάσουν, μὲ τὴν ἐλπίδα νά βροῦν μέσα λίρες!

